

aarden pot is de ziel. Mijn Wil is het goud. De act van het schepsel dat werkt in mijn Wil, verbindt mijn Wil met de hare en zij worden samen vloeibaar. Met die vloeistof vorm Ik, de goddelijke goudsmid, eeuwige acten van goud zodat Ik kan zeggen dat het de mijne zijn. En de ziel kan zeggen dat het die van haar zijn.”

deel 12 – 3 september 1919

Wie in de Goddelijke Wil leeft, hernieuwt de plicht van Jezus om de voldoening, het eerherstel en de glorie die God toekomt weer gelijk te stellen aan die van alle schepselen.

Ik klaagde bij mijn lieve Jezus over mijn armzalige toestand en omdat ik een nutteloos wezen ben geworden dat niets goeds doet. Daarom, waar is mijn leven goed voor? Toen zei mijn beminnelijke Jezus: “Mijn dochter, de reden voor jouw leven is Mij bekend. Het past jou niet dit te onderzoeken. Weet tenminste dat als je iedere dag opgaat in Mij, je verscheidene keren per dag helpt om het evenwicht te bewaren van al het eerherstel. Alleen door in Mij op te gaan en bij Mij te starten met alles wat zij doet, kan de ziel het eerherstel van iedereen en alles in balans brengen. Zij kan de glorie van de Vader in balans brengen ten behoeve van de schepselen vanwege een eeuwig begin – een eeuwige Wil – die in Mij is. Zij kan namens allen alles in balans brengen: voldoening, eerherstel en de volledige glorie waar de hemelse Vader recht op heeft.

Dus als je in Mij binnengaat, herstel je het evenwicht van al het eerherstel en de glorie van de eeuwige Majesteit. En lijkt dat jou weinig? Merk je niet dat jij zelf niet kan ophouden met dit te doen en dat Ik je niet verlaat tot ik zie hoe jij opgaat in delen van Mij zodat Ik van jou het evenwicht krijg van alle eerherstel? Stel je in de plaats van de hele mensenfamilie en probeer zoveel mogelijk voor iedereen aan Mij eerherstel te brengen. Als je maar eens wist hoeveel goeds de wereld krijgt als één ziel – zonder een zweem van eigenbelang, maar alleen uit liefde voor Mij – opstijgt tussen Hemel en aarde en zich met Mij verenigt om het eerherstel van iedereen in balans te brengen!”

deel 12 – 13 september 1919

Leven in de Goddelijke Wil is opgaan in Jezus en daardoor niets van zichzelf ervaren.

Mijn bitterheid groeit en ik doe niets anders dan bij mijn altijd beminnelijke Jezus klagen: “Heb medelijden, mijn Liefde, heb medelijden! Ziet U niet hoe er weinig van me overblijft? Ik merk dat ik geen leven meer heb, noch verlangens, noch

genegenheden, noch liefde; mijn innerlijk lijkt dood. Helaas Jezus, waar zijn de vruchten in mij van zovele van uw onderrichtingen”. Terwijl ik dit zei, voelde ik Jezus dicht bij me en met stevige kettingen bond Hij me stevig vast. Toen zei Hij: *“Mijn dochter, het zekerste teken en het zegel van mijn lessen aan jou, is dat je niets meer van jezelf voelt. Bovendien, is dit niet precies leven in mijn Wil – jezelf in Mij verliezen? Waarom ga je zoeken naar je verlangens, genegenheden en andere dingen, als je die kwijt bent geraakt in mijn Wil? Mijn wil is onmetelijk en het vraagt veel om die te vinden. Bovendien, in Mij leven zoals afgesproken, betekent niet meer je eigen leven leven. Anders laat je zien dat je niet tevreden bent met mijn leven te leven en met volledig in Mij op te gaan”*.

deel 12 – 26 september 1919

Ik deed niets anders dan klagen bij mijn beminnelijke Jezus. Toen liet de gezegende Jezus zich horen en zei: *“Mijn dochter, wie slachtoffer is moet blootgesteld worden aan al de slagen van de goddelijke rechtvaardigheid en moet in zichzelf de pijnen ervaren van de schepselen en die pijnen die zij verdienen vanuit de goddelijke rechtvaardigheid. Oh, hoe kreunde mijn Mensheid bij deze verschrikkingen. En dat niet alleen, maar door jouw staat van ontbering en verlatenheid kun je zien hoe schepselen tegenover Mij staan en hoe de goddelijke rechtvaardigheid op het punt staat om hen te straffen met de vreselijkste geselingen. De mens is in een toestand van totale krankzinnigheid geraakt en bij krankzinnigen worden hardvochtige slagen gebruikt”*. Waarop ik zei: *“Helaas, mijn Jezus. Mijn toestand is te moeilijk! Als ik niet de verrukking had van uw Wil die mij a.h.w. geabsorbeerd heeft, dan zou ik niet weten wat ik moest doen”*. En Jezus: *“Mijn rechtvaardigheid kan niet van beiden voldoening krijgen, daarom heb Ik die pijnen van voordien opgeschort. Maar daar de hulp van de gehoorzaamheid er ook was, toen Ik wilde dat je je in deze toestand bracht, wil de gehoorzaamheid je nog steeds bezitten; daarom gaat die door. Niettemin dit is altijd een ding voor de goddelijke rechtvaardigheid, omdat het schepsel haar aandeel wil leveren. Ga jij echter in niets van je plaats in geen enkel opzicht; en nadien zul je zien wat je Jezus voor je zal doen”*.

deel 12 – 8 oktober 1919

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand van pijn en ontbering, breng ik de tijd met Jezus bijna in stilte door, helemaal aan Hem overgeven als een kleine baby. Toen liet mijn lieve Jezus zich in mijn binnenste zien en zei: *“Mijn dochter, vertrouwen op Mij is het wolkje licht waarin de ziel zo ingewikkeld blijft dat al haar angsten, twijfels en zwakheden verdwijnen. Dit komt omdat vertrouwen in Mij niet alleen deze wolk van licht teweegbrengt in haar die haar totaal omhult, maar die voedt haar met tegengesteld voedsel dat het vermogen heeft om al haar angsten, twijfels*

en zwakheden te laten verdwijnen.

Inderdaad, vertrouwen in Mij doet haar angst verdwijnen en voedt de ziel met zuivere liefde. Het lost haar twijfels op en geeft haar zekerheid. Het neemt de zwakheden weg en geeft haar kracht. Sterker, het maakt haar zo vrij dat ze zich vastklemt aan mijn borst en zuigt. Zij zuigt en voedt zichzelf en ze wil geen ander voedsel. Bovendien als ze merkt dat er niets komt als ze zuigt, sta Ik dit toe om haar aan te zetten tot dieper vertrouwen. Ze vermoeit zich niet, maar laat mijn boezem ook niet los. Integendeel, zij zuigt feller, zij slaat met haar hoofd tegen mijn borst en Ik lach haar toe en laat haar dit voedsel weer nemen.

Dus de ziel vol vertrouwen is mijn glimlach en mijn vermaak. Daarom heeft degene die Mij vertrouwt Mij lief, schat Mij hoog en gelooft dat Ik rijk, machtig en eindeloos ben. Wie Mij werkelijk wantrouwt, bemint Mij daarentegen niet. Zij onteert Mij, en gelooft dat Ik arm ben, onmachtig en klein. Wat een belediging voor mijn goedheid!”

deel 12 – 15 oktober 1919

In mijn gebruikelijke toestand dacht ik: “Hoe zal het zijn? Ik ben zo slecht, Ik deug nergens voor. Door Jezus te missen ben ik teruggebracht tot een toestand dat, als het zichtbaar zou zijn, zelfs de rotsen zouden wenen. En met dit alles geen twijfels, geen angsten en geen oordeel of hel. Wat ben ik in een afschuwelijke toestand!

Terwijl ik dit dacht, bewoog mijn beminnelijke Jezus zich in mijn binnenste en zei: “Mijn dochter, zo gauw de ziel binnengaat in mijn Wil en besluit er in te leven, vluchten alle twijfels en angsten van haar weg. Het gaat als met een koningsdochter, die, hoeveel mensen ook zeggen dat zij niet de dochter van haar vader is, daar geen aandacht aan besteedt maar trots tegen iedereen zegt: ‘Het is nutteloos me iets anders te vertellen. Het heeft geen nut twijfels en angsten bij me op te roepen. Ik ben echt de koningsdochter. Hij is mijn vader, ik leef bij hem. Sterker nog, zijn koninkrijk is het mijne’. Dus behalve veel ander heil dat het leven in mijn Wil meebrengt, geeft het tegelijkertijd een toestand van vertrouwen. Bovendien omdat de ziel zich toeigent wat van Mij is, hoe kan ze dan vrezen of ze wel genoeg bezit? Dus angst, twijfel en hel raken de weg kwijt en vinden geen deur, geen weg en geen sleutels om de ziel binnen te gaan. Integendeel, als de ziel de Goddelijke Wil binnen gaat, ontdoet ze zich van zichzelf. En Ik bekleed haar met Mijzelf, met een koninklijk gewaad. Bovendien is deze kleding het zegel dat zij mijn dochter is en dat mijn koninkrijk net zoals het het Mijne is, ook van haar is. Als ze dan onze rechten verdedigt, neemt zij deel aan het beoordelen en vonnissen van de anderen. Dus waarom zou je angsten opdiepen?”

deel 12 – 3 november 1919

Ik dacht na over mijn armzalige toestand. De pijn van het gemis van Jezus doet me verstarren, maar ik ben kalm en volledig overgegeven aan mijn lieve Jezus. De Hemel lijkt gesloten voor mij. Het is lang geleden dat ik me bewust was van de aarde. Als ik die immers niet ken, hoe kan ik daar dan hulp van verwachten? Dus heb ik zelfs geen sprankje hoop op hulp van de mensen van deze arme wereld. Als ik niet hoopte op mijn lieve Jezus – mijn leven, mijn alles – die mijn enige steun is, zou ik niet weten wat te doen.

Toen kwam mijn altijd beminnelijke Jezus, wel ziende dat ik niet langer meer kon. Hij legde zijn heilige hand op mijn voorhoofd om mij kracht te geven en zei: *“Arme dochter, dochter van mijn hart en van mijn pijnen – houd moed, raak niet ontmoedigd. Niets eindigt voor jou. Integendeel, als het lijkt te eindigen begint het juist, alles wat je denkt is niet de waarheid. Sterker nog, je toestand van dit moment is niets anders dan een stadium van slachtofferschap van mijn Mensheid. Oh, hoe dikwijls bevond mijn Mensheid zich in deze pijnlijke moeilijkheden.*

Mijn Mensheid was vereenzelvigd met mijn Godheid. Inderdaad, die was er één mee. Niettemin deed mijn Godheid, die alle kracht had en de uitboeting verlangde van de hele mensenfamilie, Mij de afwijzing, de veronachtzaming, de ernst ervaren en de scheiding die de hele menselijke natuur verdiende. Dit waren de bitterste pijnen voor Mij. Bovendien, hoe meer Ik opging in de Godheid, des te meer werd de scheiding pijnlijk voor Mij. Terwijl Ik verenigd en geliefd was voelde Ik Me vergeten. Geëerd, voelde Ik Me verworpen. Heilig, werd Ik bedekt met slagen. Wat een contrast! Wat een pijnen – zoveel dat om dit te ondergaan, een wonder nodig was van mijn almacht.

Nu verlangt mijn rechtvaardigheid de hernieuwing van deze pijnen van mijn Mensheid. Maar wie kan die ooit ervaren als men niet in Mij is opgegaan. Als die niet de eer is te beurt gevallen om geroepen te zijn in de hoogte van mijn Wil te leven, uit welks centrum zij de mensen neemt van alle generaties, hen verenigt en Mij eerherstel biedt, Mij liefheeft en zich in de plaats stelt van alle schepselen. Bovendien, terwijl ze dit doet ervaart ze de verlatenheid, de verwerping en de scheiding van Degene die haar leven vormt. Dit zijn pijnen die jouw Jezus kan inschatten maar op bepaalde momenten zijn zij noodzakelijk voor Mij – zodat Ik genoodzaakt ben je meer in Mij te verbergen om je niet alle bitterheid van de pijn te laten voelen. Terwijl Ik je bovendien verberg, herhaal Ik wat mijn Mensheid deed en leed.

Kalmeer jezelf daarom. Deze toestand zal ophouden om je over te laten gaan naar andere fasen van mijn Mensheid. Als je ooit voelt dat je het niet meer kunt, verlaat je dan meer op Mij. Dan zul je je Jezus voelen die bidt, lijdt en eerherstel geeft – en

je zult Mij volgen. Ik zal degene zijn die handelt en jij bent de toeschouwer en als je vertrouwen is hersteld, zul jij de rol overnemen van degene die handelt. En Ik zal de toeschouwer zijn. Dus zullen we van rol wisselen”.

deel 12 – 6 december 1919

Ik heb niet de kracht om mijn smartelijke omstandigheden te beschrijven. Ik wil slechts woorden zeggen die mijn lieve Jezus mij gezegd heeft en ik ben niet eens op het idee gekomen om die op papier te zetten. Maar Jezus verweet me dit en deed me besluiten die op te schrijven. Welnu, ik herinner me een nacht dat ik mijn gekruisigde Jezus aanbad en ik zei: “Mijn Liefde, in uw Wil vind ik alle generaties en in de naam van de hele mensenfamilie aanbid ik U, kus ik U en geef U eerherstel voor iedereen. Uw wonden, uw bloed geef ik aan iedereen zodat allen hun verlossing zullen ontdekken. Voorts, als de verloren zielen niet meer gebaat zijn bij uw allerheiligst bloed en U niet beminnen, krijg ik om te doen wat zij hadden moeten doen. Ik wil uw liefde niet om in wat dan ook bedrogen te worden van de kant van de schepselen. Ik wil me in de plaats stellen van allen, U eerherstel brengen en U liefhebben namens allen, van de eerste tot de laatste mens”.

Terwijl ik dit zei, deed mijn lieve Jezus zijn armen om mijn nek, trok me naar zich toe en zei: “Mijn dochter, echo van mijn leven, terwijl jij bad, verzachtte mijn barmhartigheid en mijn rechtvaardigheid verloor de hardheid – en niet alleen op ’t ogenblik maar ook in de toekomst – omdat jouw gebed werkzaam blijft in mijn Wil. Bovendien zal mijn verzachte barmhartigheid diensgevolge overvloediger stromen en mijn rechtvaardigheid zal minder streng zijn. En dat niet alleen. Ik zal luisteren naar tekens van liefde van verloren zielen. En mijn hart zal speciale liefdestederheid voelen voor jou, omdat Ik in jou de liefde vind die andere zielen Me hadden moeten geven en Ik zal jou de genaden geven die Ik voor hen had bereid”.

Een andere keer zei Hij: “Mijn dochter, Ik houd zo veel van het schepsel dat Ik bij de Schepping van de hemelen, de sterren, de zon en de hele natuur niets oversloeg. De hemelen kunnen er geen ster aan toe voegen en er geen laten verdwijnen! Ook de zon kan geen vonkje licht toevoegen of wegnemen. Bij de Schepping van de mens daarentegen liet Ik hem vrij. Ik wilde hem samen met Mij bij de Schepping van de sterren, de hemel etc. om de Hemel van zijn ziel te verfraaien. Bovendien wilde Ik hem als hij iets goeds zou doen, de deugden beoefende, de kracht schenken om sterren en de prachtigste zonnen te vormen. En hoe meer goed hij doet, des te meer sterren worden er gevormd. En hoe intenser de liefde en het offer, des te groter is de schittering en het licht van zijn zonnen. En mij tegelijkertijd uitstrekkend in de hemel van de ziel zei Ik: “Mijn dochter, hoe mooier jij wilt worden, des te meer vreugde geef je Mij. Sterker nog, Ik heb je schoonheid zo lief dat Ik je aanspoor, je onderricht. En zo gauw je een besluit neemt, haast Ik Mij. En samen met jou

hernieuw Ik de scheppende kracht en geef jou de kracht om het goede te doen wat je wilt. Ik heb je zo lief dat Ik je niet heb geschapen als een slaaf, maar vrij. Maar helaas, hoeveel misbruik wordt er gemaakt van deze kracht die Ik jullie heb gegeven. Jullie hebt de overmoed die kracht om te zetten in jullie eigen ondergang en in een belediging van jullie Schepper”.

deel 12 – 15 december 1919

Ik zei tegen mijn altijd beminnelijke Jezus: “Daar U niets tegen me wilt zeggen, zeg me dan tenminste dat U me vergeeft als ik U ergens in beledigd heb”. Toen antwoordde Hij direct: “Waarvoor wil je vergeving? Wie mijn Wil doet en erin leeft, is de bron, het zaad en de oorsprong van ’t kwaad kwijt. Mijn Wil bevat immers de bron van heiligheid, het zaad van alle goeds en de eeuwige oorsprong, onveranderlijk en onschendbaar. Dus wie in deze bron leeft is heilig en het kwaad raakt haar niet meer. Bovendien, als iets ogenschijnlijk hun kwaad lijkt, schiet het kwaad geen wortel omdat de oorsprong, het zaad heilig is. Dit gebeurt ook in Mij. Als mijn rechtvaardigheid Mij dwingt om schepselen te slaan, lijkt het ogenschijnlijk dat Ik kwaad aan doe – als ze moeten lijden – en hoeveel spreken ze over Mij. Ze noemen Me zelfs onrechtvaardig! Maar dit kan niet omdat de oorsprong en het zaad van het kwaad in Mij ontbreekt. In die pijnen die Ik bezorg, is er eerder meer tedere en intensere liefde in Mij. Alleen de menselijke wil is de bron die het zaad van alle kwaad bevat. Als het zelfs lijkt dat het iets goeds doet, is dat goede besmet. En wie contact heeft met dat goede zal besmet en erdoor vergiftigd worden”.

Waarop ik mijn weg vervolgde, dat wil zeggen, ik stelde me in plaats van iedereen zoals Jezus me had geleerd – zoals elders in mijn geschriften wordt vermeld. Toen ik dit deed, zei Hij: “Mijn dochter, als jij herhaalt wat Ik je heb geleerd, voel Ik Me verwond door mijn eigen liefde. Als Ik het aan jou onderwijs, verwond Ik jou met mijn eeuwige liefde. Enkel het herinneren van mijn woorden, en mijn onderrichtingen, zijn wonden die je Me toebrengt. Als je Me lief hebt, verwond Me dan altijd!”

deel 12 – 26 december 1919

Ik dacht bij mezelf: “Hoe kan het dat de Wil van God doen (en er in leven) de sacramenten te boven gaat?” Toen bewoog Jezus in mijn binnenste en zei: “Mijn dochter, en waarom worden de sacramenten, sacramenten genoemd? Omdat die heilig zijn. Zij hebben de waarde en de kracht om genade en heiligheid te schenken. Niettemin werken deze sacramenten naargelang de ontvankelijkheid van de schepselen zodat ze dikwijls zelfs totaal zonder vrucht blijven, zonder de kracht om

het goede te schenken dat zij inhouden. Welnu, mijn Wil is gewijd en heilig en bevat het vermogen van alle sacramenten samen. En dat niet alleen, het hoeft niet actief te zijn om de ziel geschikt te maken om het goede te ontvangen dat Mijn Wil inhoudt. De ziel heeft zichzelf al geschikt gemaakt, zo gauw ze besluit mijn Wil te doen (en erin te leven). Mijn Wil deelt zichzelf zonder uitstel mee aan de ziel, als Die alles voorbereid en geschikt aantreft – zelfs al kost het offers – stort in haar het goede uit dat het bevat en vormt de helden en martelaren van de Goddelijke Wil en de meest schokkende wonderen.

Overigens, wat doen de sacramenten anders dan de ziel verenigen met God? Wat is leven in mijn Wil? Is het niet de wil van het schepsel verenigen met haar Schepper en zich verliezen in de eeuwige Wil? Het niets dat opstijgt naar het Al en het Al dat neerdaalt in het niets. Het is de edelste, goddelijkste, zuiverste, mooiste en heldhaftigste act van het schepsel. Ach ja, Ik bevestig het voor jou en Ik herhaal het voor jou – mijn Wil is sacrament en gaat alle sacramenten samen te boven maar op een zeer bewonderenswaardige wijze, zonder enige bemiddeling, zonder enige materie. Het sacrament van mijn Wil wordt gevormd tussen mijn Wil en die van de ziel. De twee willen verbinden zich met elkaar en vormen het sacrament. Mijn Wil is Leven en de ziel die al geschikt is om Leven te ontvangen, is heilig en ontvangt heiligheid, is sterk en ontvangt kracht en zo voor al het andere.

Hoe werkzaam moeten mijn andere sacramenten daarentegen zijn om zielen geschikt te maken, als zij er al in slagen! Deze kanalen die Ik overigens aan mijn Kerk heb nagelaten, hoe dikwijls worden die misbruikt, veracht en ontwijfd. Sommigen gebruiken die om zich te bevuilen en zij keren zich tegen Mij en beledigen Mij. Helaas, als je de enorme heiligschennissen eens kende, begaan in het sacrament van de biecht en het verborgen misbruik van het sacrament van de Eucharistie, zou je samen met Mij wenen vanwege de immense pijn.

Ach ja, alleen het sacrament van mijn Wil kan zingen van glorie en overwinning. Het is volmaakt in zijn uitwerking en kan onmogelijk beledigd worden door het schepsel.

Om in mijn Wil binnen te gaan moet men immers zijn wil en zijn begeerte terzijde stellen. En dan daalt mijn Wil af in haar, bekleedt haar, vereenzelvigd zich met haar en bewerkt de wonderen. Als Ik spreek over mijn Wil verenigd met die van het schepsel, vier Ik daarom een eindeloos feest. Het is mijn volmaakte vreugde. Er ontstaat geen bitterheid tussen Mij en de ziel. Maar bij de andere sacramenten zwelgt mijn hart in pijn omdat de mens die veranderd heeft in bronnen van bitterheid, terwijl Ik die schonk als bronnen van genaden”.

deel 12 – 1 januari 1920

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, leek het of mijn altijd beminnelijke Jezus

uit mijn binnenste kwam. En toen ik keek, zag ik Hem badend in tranen. Zelfs zijn kleren en zijn allerheiligste handen parelden van de tranen. Wat een verdriet. Ik was geschokt en Jezus zei: *“Mijn dochter, wat een verwoesting zal de wereld ondervinden. De geselingen zullen pijnlijker zijn dan ooit zodat Ik niets anders doe dan wenen om haar droevig lot”*.

Later vervolgde Hij: *“Mijn dochter, mijn Wil is een wiel en wie er binnengaat blijft er zo door omcirkeld dat hij geen opening vindt om er uit te geraken. Bovendien zit alles wat zij doet vast aan het eeuwige punt en dat komt uit in het wiel van de eeuwigheid. Maar weet je waar het kleed van de ziel die in mijn Wil leeft van gemaakt is? Dat is niet gemaakt van goud maar van het zuiverste Licht. Bovendien zal dit kleed van licht zijn als een spiegel die aan allen in de Hemel laat zien hoeveel acten zij heeft verricht in mijn Wil. Dat komt omdat zij Mij helemaal omsluit in iedere act die ze in mijn Wil deed. Voorts zal dit kleed versierd zijn met vele spiegels. En men zal alles van Mij zien in iedere spiegel. Dus hoe men ook kijkt – van achteren, van voren, van links of van rechts – zij zullen Mij vermenigvuldigd zien net zo veel keren als de hoeveelheid acten die ze deed in mijn Wil. Ik zou geen mooier kleed aan deze zielen kunnen geven. Het zal het symbool zijn van enkel die zielen die in mijn Wil leven”*.

Ik bleef een beetje verward achter toen ik dit hoorde en Hij vervolgde: *“Hoe kun je twijfelen? Overigens, gebeurt ditzelfde niet in de sacramentele hosties? Als er duizend hosties zijn, ben Ik daar duizend maal en aan duizend zielen geef Ik Mezelf in de communie volledig en helemaal. Als er honderd hosties zijn, zijn er honderd Jezussen en Ik kan Mezelf slechts aan honderd zielen in de communie geven. Dus in iedere act in mijn Wil omsluit de ziel Mij. En Ik blijf verzegeld binnenin de wil van de ziel. Dientengevolge zijn deze acten in de Goddelijke Wil eeuwige communies. Zij zijn niet afhankelijk van de gedaanten die verteerd worden zoals de sacramentele hosties, waar mijn sacramentele leven eindigt bij de vertering van de gedaanten. Sterker nog, in de hosties van mijn Wil komt geen meel of andere materie aan te pas. Het voedsel, de materie van deze hosties van mijn Wil, is mijn eigen eeuwige Wil verenigd met de wil van de ziel die eeuwig met Mij samen is. En deze twee willen zijn niet onderhevig aan vertering. Dus wat een wonder dat heel mijn Persoon net zo dikwijls vermenigvuldigd zal worden gezien als zij acten deed in mijn Wil – omdat Ik verzegeld blijf in haar. En zij blijft net zo dikwijls verzegeld in Mij. Dus zelfs de ziel zal net zo dikwijls in Mij vermenigvuldigd zijn als zij acten heeft gedaan in mijn Wil. Dit zijn wonderen van mijn Wil en dit is voldoende om alle twijfel van jou weg te nemen”*.

deel 12 – 9 januari 1920

Ik was aan 't bidden en in gedachten ging ik op in de eeuwige Wil. Toen zette Ik me voor de verheven Majesteit en ik zei: *“Eeuwige Majesteit, ik kom aan uw voeten*

namens de hele mensenfamilie van de eerste tot de laatste mens – van verleden, heden en toekomstige generaties – om U innig te aanbidden. Aan uw allerheiligste voeten wil ik het zegel verbinden van de aanbidding van allen. Ik kom om U namens allen te erkennen als onze Schepper en de absolute Heerser over allen. Ik kom om U lief te hebben voor allen en voor ieder persoonlijk. Ik kom om U wederzijds lief te hebben voor allen, wegens ieder geschapen ding waarin U zoveel liefde hebt ondergebracht dat het schepsel nooit genoeg liefde zal kunnen vinden om Uw liefde te beantwoorden. Maar in uw Wil vind ik deze liefde en omdat ik verlang dat mijn liefde net zoals al mijn andere acten compleet zou zijn, vol en voor allen, daarom kom ik in uw Wil waar alles onmetelijk en eeuwig is en ik vind liefde om U liefde te geven namens allen. Dus heb ik U lief voor iedere ster die U schiep. Ik heb U lief voor de vele lichtstralen en warmte die U schiep in de zon etc.”

Maar wie kan alles zeggen wat mijn arme brein zei? Het zou te lang duren, ik zou te veel uitweiden, daarom stop ik hier. Welnu, terwijl ik dit deed, kwam er een gedachte bij me op: “Hoe heeft de Heer in ieder geschapen ding rivieren van liefde in de richting van het schepsel ingebracht?”

Toen beantwoordde een licht mijn gedachte: *“Het is waar mijn dochter dat in ieder geschapen ding mijn liefde stroomde naar het schepsel. Ik vertelde je al en Ik zal het je nu bevestigen, dat toen mijn ongeschapen Liefde de zon schiep, schiep Hij in die zon oceanen van Liefde. Bovendien, in ieder sprankeltje licht dat het oog binnenstroomde, de voet, de hand en alles, stroomde mijn Licht naar het schepsel. En lieflijk rakend aan het oog, de hand, de voet en de mond, gaf Ik haar mijn eeuwige kus en bood haar mijn liefde aan. Samen met het Licht stroomde de warmte. Bijna ongeduldig om haar liefde te ontvangen, raakte Ik het schepsel een beetje feller aan, schoot zelfs pijlen van liefde af – zo herhaalde Ik voor haar intenser mijn eeuwig ‘Ik heb je lief’. Als de zon met zijn licht en warmte de planten vruchtbaar maakt, zo komt mijn Liefde aangerend om de mens te voeden. Als Ik het uitspaniel heb geschapen boven de hoofden van mensen, bezaaid met sterren dan is het mijn liefde die zelfs ’s-nachts het oog van de mens wil verheugen en zegt ‘Ik heb U lief’ in iedere fonkeling van de sterren.*

Dus ieder geschapen ding biedt mijn Liefde aan de mens. En als dat niet zo was, zou de Schepping geen zin hebben. Maar Ik doe niets zonder doel. Alles is voor de mens gemaakt. Maar de mens herkent het niet en hij is voor Mij een bron van smart geworden. Daarom, mijn dochter als je mijn pijn wilt milderen, kom dan dikwijls in mijn Wil en schenk Mij namens allen de aanbidding, de liefde, de erkenning en de dankbaarheid van allen”.

deel 12 – 15 januari 1920

Ik stortte me volledig in de Goddelijke Wil om in staat te zijn dat wat het schepsel moet doen voor de verheven Majesteit in hun plaats te doen. En terwijl ik dit deed

zei ik bij mezelf: "Waar zal ik zoveel liefde kunnen vinden om mijn lieve Jezus liefde te geven namens allen?"

Toen zei Jezus in mijn binnenste: *"Mijn dochter, in mijn Wil zul je deze liefde vinden die kan voorzien in de liefde van allen. Wie immers binnengaat in mijn Wil vindt er zo veel bronnen die opwellen. En al neem je er nog zo veel van, het wordt er geen druppel minder om. Aldus is er de bron van Liefde die onstuimig haar golven opwerpt, maar hoeveel ze ook uitstoot, ze blijft opwerpen. Er is de bron van schoonheid en hoeveel schoonheid ze ook voort brengt, ze verslapt nooit. Ze stijgt eerder op met steeds nieuwe en zeldzamer schoonheid. Er is de bron van wijsheid, de bron van geluk, de bron van vriendelijkheid, kracht, barmhartigheid, rechtvaardigheid en al mijn overige kwaliteiten.*

Allen wellen op. En de een vloeit over in de ander, zodat de bron van liefde mooi, wijs en krachtig is. De bron van schoonheid geeft de schoonheid van liefde, wijsheid en kracht, met zo'n kracht dat de Hemel verrukt is zonder het ooit moe te worden. Deze bronnen vormen zulk een harmonie, zo'n geluk en zo'n verrukkelijk schouwspel dat al de zaligen zo lieflijk in verrukking bleven dat ze er geen oog van af hielden om niets van die bevrediging te hoeven missen. Daarom mijn dochter, voor degene die willen liefhebben; eerherstel willen geven en zich in de plaats willen stellen van allen, is het absoluut nodig dat ze in mijn Wil leven, waar alle bronnen ontspringen, waar dingen zich vermenigvuldigen zo dikwijls men wil en waar alles wordt gewaarmerkt met het goddelijk stempel. Dit goddelijk stempel brengt andere bronnen te weeg die dan zo hoog opwellen dat ze in overvloed allen bevloeien en goed doen aan allen. Blijf dus altijd in mijn Wil. Ik verwacht je daar, Ik verlang daar naar jou".

deel 12 – 24 januari 1920

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand verenigde ik me met Jezus en bad dat Hij me niet alleen zou laten en dat Hij me gezelschap zou houden. Toen bewoog Hij in mijn binnenste en zei: *"Mijn dochter, als je eens wist hoeveel Ik verlang, verzucht en houdt van het gezelschap van het schepsel. Het is zo sterk dat Ik zei toen Ik de mens schiep. Het is niet goed dat de mens alleen is. Laat Ons nog een schepsel maken aan hem gelijk om hem gezelschap te houden zodat de een de vreugde is voor de ander. Deze zelfde woorden zei Ik mijn liefde voor Ik de mens schiep: Ik wil niet alleen zijn. Ik wil het schepsel als mijn gezelschap. Ik wil hem scheppen om Mij te vermaken en zo al mijn tevredenheid met hem te delen. In zijn gezelschap wil Ik uiting geven aan mijn liefde. Daarom schiep Ik hem naar mijn beeld. Bovendien, terwijl zijn intellect aan Mij denkt, en hij zich met Mij bezig houdt, houdt hij mijn wijsheid gezelschap en mijn gedachten houden hem gezelschap. Wij hebben een goede tijd samen.*

Als zijn blik op Mij gericht is en op de geschapen dingen om Mij lief te hebben, voel Ik de aanwezigheid van zijn blik. Als zijn tong bidt of onderricht wat goed is, voel Ik de aanwezigheid van zijn stem. Als zijn hart Mij liefheeft ervaar Ik de aanwezigheid van zijn liefde en zo met al het overige. Maar als hij daarentegen het tegenovergestelde doet, voel Ik Me alleen en als een verlaten koning. Helaas, hoevelen laten Mij toch alleen en negeren Mij”.

deel 12 – 14 maart 1920

Mijn toestand is steeds pijnlijker. Terwijl ik zwem in de onmetelijke zee van het gemis van mijn lieve Jezus – mijn Leven en mijn alles – kon ik niets anders dan klagen over mijzelf en zelfs wat nonsens uitkramen. Toen bewoog mijn Jezus in mijn binnenste en zei: *“Mijn dochter, jij bent het zwaarste martelaarschap, de wreedste pijn voor mijn hart, Bovendien, iedere keer als Ik je zie kreunen, verkrampst door de pijn van het gemis wordt mijn martelaarschap zwaarder. Overigens is het spasme zo groot dat Ik niet anders kan dan zuchten. En jammerend roep Ik uit: ‘Oh mens, hoeveel kost ge Mij’. Je bent het martelaarschap van mijn Mensheid die, gegrepen door de dwaasheid van de liefde, al je pijnen op Mij neem. Bovendien zet je het martelaarschap voort van degene die, gegrepen door liefde voor Mij en voor jou, zich heeft aangeboden als slachtoffer voor Mij vanwege jullie. Zo is mijn martelaarschap onafgebroken. Nog sterker, Ik ervaar het heviger omdat het een martelaarschap is van wie Mij liefheeft. En het martelaarschap van Liefde overtreft op een bijna oneindige wijze al het andere martelaarschap samen”.*

Nadien bracht Hij zijn mond dicht bij het oor van mijn hart en klagelijk zei Hij: *“Mijn dochter, mijn dochter, mijn arme dochter! Alleen jouw Jezus kan jou begrijpen en heeft medelijden met je omdat Ik in mijn hart jouw eigen martelaarschap ervaar”.* Toen vervolgde Hij: *“Luister, mijn dochter als met de kastijding van de oorlog de mens zich vernedert en tot inkeer komt, zijn er geen andere kastijdingen nodig. Maar de mens raasde maar door. Vandaar, opdat de mens tot inkeer komt, zijn kastijdingen erger dan de oorlog nodig en die zullen komen! Daarom vormt de rechtvaardigheid leegte en als je eens wist welke leegte mijn niet -komen bij - jou vormt in mijn rechtvaardigheid, zou je beven. Als je n.l. mijn rechtvaardigheid naar je toe ziet komen, zou je die in je opnemen. Als je dan de pijnen op je neemt, zou je de leegten vullen die de mens veroorzaakt met zijn zonden. Heb Ik dat niet jaren geleden gedaan? Maar nu maakt de halsstarrigheid van de mens hem onwaardig voor dit grote goed en daarom beroof Ik je van Mij. Overigens als Ik je martelaarschap vanwege Mij zie, is mijn smart dat Ik in een ijtoestand geraak. Ik kreun, Ik zucht en Ik word gedwongen om mijn kreunen te verbergen zonder dit bij jou te kunnen uiten om je niet meer pijnen te bezorgen”.*

Ik klaagde bij mijn altijd beminnelijke Jezus en zei: “Wat bent U veranderd! Is het mogelijk dat er zelfs geen lijden meer is voor mij? Iedereen lijdt. Alleen ik ben onwaardig om te lijden! Het is waar dat ik alles in mijn slechtheid onderga, maar U hebt medelijden met mij en U weigert me tenminste de kruimels van zo’n lijden niet, dat U – dat valt niet te ontkennen – rijkelijk onthoudt aan wie dan ook. Mijn Liefde, hoe afschrikkend is mijn toestand, heb medelijden met mij, heb medelijden! Terwijl ik dit zei, bewoog mijn lieve Jezus in mijn binnenste en zei: “*Ach, mijn dochter, kalmeer! Anders doe je Me wat aan. Je veroorzaakt diepere scheuren in mijn hart! Wil je Me misschien overtreffen in de pijn? Ik wilde ook al de pijnen van alle schepselen in Mij dragen. Zo diep was mijn liefde voor de schepselen dat Ik verlangde dat geen pijn hun zou beroeren maar Ik kon dit niet verkrijgen. Ik moest Mij onderwerpen aan de wijsheid en rechtvaardigheid van de Vader die mijn voldoening voor alle pijnen niet verlangde, terwijl Hij Mij toestond voldoening te geven voor het merendeel van de pijnen van de schepselen – en dit vanwege de waardigheid en het evenwicht van zijn rechtvaardigheid.*”

Mijn Mensheid had zo veel willen lijden om een eind te maken aan de hel, het vagevuur en alle geselingen. Maar de Godheid wilde het niet. Vandaar dat de rechtvaardigheid sprak tot mijn liefde: ‘Gij hebt uw recht op liefde gewild en het is U toegestaan’. Niettemin wil Ik ook de rechten van de rechtvaardigheid. Ik berustte in de wijsheid van mijn Vader. Ik zag dat het rechtvaardig was maar mijn treurende Mensheid had pijn vanwege de pijnen die de schepselen doorstonden. Nu Ik jouw klachten hoor dat je niet kunt lijden, hoor Ik de echo van mijn klagen. En Ik haast Me je hart te ondersteunen om je kracht te geven, wel wetend hoe moeilijk zo’n pijn is om te dragen. Weet echter dat dit ook een pijn is van je Jezus”. Ik berustte, uit liefde voor Jezus, zelfs om niet te lijden. Maar het lijden van mijn hart was heel bitter en veel ideeën speelden in mijn hoofd, vooral over wat Hij had gezegd over de Goddelijke Wil. Ik zag in mij zelf niet echt de uitwerking van zijn woord en Jezus vervolgde welwillend:

“Mijn dochter, toen Ik je vroeg of je toestemde om in mijn Wil te leven, aanvaardde je dat met de woorden: ‘Ik zeg ja, niet in mijn Wil, maar in de Uwe opdat mijn wil al de kracht en waarde zal hebben van een ja van de Goddelijke Wil’. Dit ja bestaat en zal altijd bestaan daar het bestaat in mijn Wil. Dus jouw leven is voorbij. Jouw wil heeft geen reden meer om te bestaan voor zichzelf. Daarom zei Ik dat je namens de hele mensenfamilie – nl. alle schepselen in mijn Wil – in gedachten de gedachten van iedereen zou brengen aan de voet van mijn troon om op een goddelijke wijze Mij eer te brengen voor iedere gedachte. In je blik, in je woord, in je acten, in het voedsel dat je eet en zelfs in je slaap, kom Mij eer brengen voor de acten van iedereen. Dus jouw leven moet iedereen omarmen. Zie je overigens niet hoe er soms, teneergedrukt door de last van Mij te missen, iets mankeert aan wat je doet en je

niet verenigd bent met de hele mensenfamilie. Ik roep je terug en als je Me geen aandacht schenkt, zeg Ik, boos, tegen je: Als je Me niet wil volgen, zal Ik het wel alleen doen. Leven in mijn Wil is leven zonder eigen leven, zonder persoonlijke overwegingen. Maar het is leven dat alle levens samen omarmt. Let hierop en wees niet bang”.

deel 12 – 23 maart 1920

Ik zei tot mijn lieve Jezus: “Ik zou me zo graag willen verbergen om voor iedereen te verdwijnen en dat iedereen me zou vergeten alsof ik niet meer bestond op aarde. Hoe belastend is het voor mij om met mensen om te gaan. Ik voel totale noodzaak van diepe stilte. Toen bewoog Hij in mijn binnenste en zei: *“Je wilt jezelf verbergen, maar Ik wil dat je een kroonkandelaar bent die licht moet geven. Deze kroonkandelaar zal toegang geven tot de weerspiegelingen van mijn eeuwig Licht. Dus als je je wilt verbergen, verberg je niet jezelf maar je verbergt Mij, mijn Licht en mijn Woord”*. Hierna ging ik door met bidden. En ik weet niet hoe, maar ik bevond me buiten mezelf samen met Jezus. Ik was klein en Jezus was groot en Hij zei: *“Mijn dochter, maak je zelf groter zodat je even groot bent als Ik. Ik wil dat je armen op de hoogte van mijn armen komen en je mond bij mijn mond”*. Ik wist niet hoe ik dat moest doen, omdat ik zo klein was. Toen nam Jezus mijn handen en Hij herhaalde: *“Maak je groter, maak je groter”*.

Ik probeerde het en ik voelde me net een veer zodat ik, als ik me wilde uitrekken, dat ook kon. Zo niet, dan bleef ik klein. Dus ik rekte me met gemak uit en rustte met mijn hoofd op de schouder van Jezus en Hij bleef mijn handen vasthouden. Door het contact met zijn allerheiligste handen herinnerde ik me de wonden van Jezus en ik zei: *“Mijn Liefde, U wilt dat ik gelijk ben aan U. Waarom geeft U me dan niet uw pijnen? Geef die aan mij! Weiger me die niet. Jezus keek me aan en drukte me innig aan zijn hart, alsof Hij me veel wilde zeggen en Hij verdween. Toen bevond ik me weer in mezelf.*

deel 12 – 3 april 1920

In mijn armzalige toestand ervaarde ik in mijn binnenste hoe mijn beminnelijke Jezus zich met mij verenigde om te bidden. Toen zei Hij: *“Mijn dochter, al wat Ik verlangde toen Ik de mens schiep, was dat Hij mijn Wil zou doen in alles. Als hij op het punt zou staan zijn hand in de mijne te leggen en zo mijn Wil te doen, zou hij mijn leven in hem gaan vervolmaken, zodanig dat Hij – na herhaalde acten in mijn Wil – mijn leven in hem vormt en Ik zou naar hem toe komen. Voorts als Ik zie hoe hij gelijk wordt aan Mij, wordt de zon van mijn leven in zijn ziel gevormd. Ik zou hem in Mij opnemen en we zouden ons samen transformeren als twee zonnen in één en Ik zou hem in de vreugden van de Hemel binnen leiden.*

Welnu, door het schepsel dat mijn Wil niet doet, (en er niet in leeft) of hij doet het nu wel en dan weer niet, wordt mijn leven gehalveerd door het menselijk leven. En het goddelijk leven kan niet voltooid worden. Door menselijke acten wordt het verduisterd en het krijgt niet voldoende voedsel om te komen tot de groei die nodig is om zelfs één leven te vormen. Daarom is de ziel voortdurend in strijd met het doel van de schepping. En helaas hoevelen zijn er die door een leven te lijden van begeerten, van zonde, in zichzelf een duivels leven vormen”.

deel 12 – 15 april 1920

Ik klaagde bij mijn lieve Jezus over mijn smartelijke toestand en zei tegen Hem. “Zeg me, mijn Liefde, waar bent U? Welke weg bent U gegaan zodat ik U kan volgen. Toon mij uw voetafdrukken zodat ik stap voor stap U met zekerheid zal kunnen vinden. Helaas, Jezus, zonder U kan ik niet verder. Maar ofschoon U ver weg bent, zend ik U mijn kussen. Ik kus die hand die mij niet langer omhelst. Ik kus de mond die niet langer tot mij spreekt. Ik kus het gelaat dat ik niet langer zie. Ik kus de voeten die niet langer naar mij toe lopen omdat U Uw voetstappen ergens anders op richt. Ach Jezus, hoe triest is mijn toestand. Wat een wreed einde staat me te wachten”.

Terwijl ik dit zei en zo veel andere nonsens, bewoog mijn Jezus in mijn binnenste en zei: “Mijn dochter, kalmeer. Voor wie in mijn wil leeft zijn alle plaatsen zekere wegen om Mij te vinden. Mijn Wil vult alles. Welke weg je ook neemt, je hoeft niet bang te zijn dat je Me niet zult kunnen vinden. Ach mijn dochter, Ik ervaar jouw pijnlijke toestand in mijn hart. Ik voel telkens weer de stroom van smart die vloeit tussen Mij en mijn Moeder. Zij werd gekruisigd door mijn pijnen. Ik werd gekruisigd door de hare. Maar wat was de reden voor dit alles. De liefde voor de zielen. Uit liefde voor hen verdroeg mijn lieve Moeder al mijn pijnen en zelfs mijn dood. En Ik verdroeg al haar pijnen uit liefde voor de zielen, zelfs dat Ik beroofd werd van Haar. Oh, hoe veel kostte het Mij aan liefde en haar moederlijke liefde om mijn onafscheidelijke Moeder te moeten afstaan. Maar de liefde voor de zielen overwon alles. Welnu, jouw toestand van slachtofferziel waaraan je je onderwierp, was uit liefde voor de zielen. Uit liefde voor hen aanvaardde je alle pijnen die zich voor deden in je leven. De reden waren de zielen en de droeve tijden. Daarom belet de goddelijke rechtvaardigheid Me, intiem bij jou te blijven om meer haast te maken met gunstige tijden, eerder dan stormachtige en ook om je op aarde te houden. Het is vanwege de zielen. Als het niet uit liefde voor hen was, zou je ballingschap voorbij zijn en je zou niet het verdriet voelen om Mij te moeten missen en Ik zou niet lijden als ik zie hoe je Mij mist. Geduld daarom en sta toe dat ook in jou de liefde voor de zielen tot het einde triomfeert”.

deel 12 – 1 mei 1920

Mijn ellende doet zich steeds meer voelen en in gedachten zei ik: “Mijn Jezus, wat is dit voor ’n leven? Zonder me de tijd te geven nog iets te zeggen zei Hij toen: *“Mijn dochter, voor wie in mijn Wil leeft, bestaat haar heiligheid maar uit één enkel punt. Dat is het voortdurende ‘Gloria Patri’ het glorie Zij de Vader, met erna: sicut erat in principio et nunc et semper et in saecula saeculorum, zoals het was in ‘t begin en nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen. Er is niets wat God meer glorie geeft, geheel volmaakt, altijd constant, altijd alles beheersend en zonder ooit te veranderen. Deze heiligheid is niet onderhevig aan tegenslag, aan verlies, maar regeert altijd. Dus het wezen ervan is het ‘Glorie zij de Vader’ en haar eigenschap is: ‘zoals zoals het was in het begin etc.’”*

Nog steeds aan het klagen over hoe ik Hem mis en over de afwezigheid van het lijden, terwijl Hij het overvloedig aan anderen geeft, kwam mijn beminnelijke Jezus uit mijn binnenste, legde heel gekweld zijn hoofd op mijn schouder en zei: *“Mijn dochter, wie in mijn Wil leeft, leeft in hoger sferen. Bovendien ziet iemand die in hoger sferen leeft, beter wat zich beneden afspeelt en moet delen in de besluiten, de kwellingen en in alles wat betamelijk is voor wie in hoger sferen leeft. Zie je niet soms in de wereld dat dikwijls de vader en moeder en soms een zoon – al wat ouder en bekwaam om te delen in de beslissingen en de zorgen van de ouders – terwijl die leven in de nachtmerrie van zorgen, onzekerheden, moeilijkheden en verlies, de andere kleine kinderen van niets weten. Sterker nog, zij spelen en leven het gewone dagelijks leven van het gezin. De ouders willen die kwetsbare leventjes niet zonder een goede reden verbitteren, niet voor hen en niet voor de ouders.*

Dit gebeurt ook in de orde der genade. Wie klein is en nog in de groei, leeft beneden. Daarom zijn zuiveringen nodig om hen in heiligheid te laten groeien. Het gaat zoals bij de kleintjes van het gezin die verbijsterd zouden raken zonder iets te begrijpen, als men zou spreken over zaken, moeilijkheden of verdriet. Maar wie in mijn Wil leeft, in hoger sferen, moet de pijnen doorstaan van degene die beneden leven – zij zien de gevaren, moeten hen helpen, nemen de spanning op zich van de ernstige besluiten, terwijl degenen die beneden leven rustig blijven. Kalmeer daarom. In mijn Wil zullen we het leven samen beleven. En samen met Mij zul je delen in het verdriet van de mensenfamilie. Je zult waken over de grote stormen die op zullen steken en terwijl degenen die beneden leven, spelen tijdens het gevaar, zul jij samen met Mij wenen over hun ongeluk”.

deel 12 – 15 mei 1920

Ik klaagde bij mijn lieve Jezus en zei: “Waar blijven uw beloften? Er zijn geen kruizen meer, geen gelijkheid met U en er rest mij niets anders dan te wenen over

mijn droevig lot”. *Mijn dochter, mijn kruisiging was volmaakt en weet je waarom? Omdat die geleden werd in de Wil van de Vader. In deze Wil maakte het kruis zich zo lang en zo wijd dat ze alle eeuwen kon omvatten en zij drong door in ieder hart – van verleden, heden en toekomst – zodat Ik gekruisigd bleef in het hart van ieder schepsel. Deze Goddelijke Wil bracht spijkers aan in mijn hele binnenste: in mijn verlangens, mijn genegenheden, en mijn hartslag. Ik kan zeggen dat Ik geen eigen leven had, maar het leven van de eeuwige Wil dat alle schepselen in Mij bevatte en dat leven wilde dat Ik voor iedereen antwoordde. Mijn kruisiging zou nooit volmaakt hebben kunnen zijn en zo verstrekkend dat zij iedereen kon omvatten, als de eeuwige Wil niet de oorsprong was geweest.*

Ik verlang dat ook in jou de kruisiging volmaakt is en zich uitstrekt over allen. Dit is de reden voor de voortdurende oproep aan jou in mijn Wil, de prikkel om de hele mensenfamilie naar de verheven majesteit te brengen en namens iedereen de acten aan te vullen die zij niet stellen. Jezelf vergeten, niet over jezelf denken, zijn niets anders dan nagels die mijn Wil aanbrengt. Mijn Wil kan geen kleine of onvolmaakte dingen doen. Bovendien als Die een kroon rond de ziel aanbrengt, dan wil Hij die in Zichzelf. Als Die zich uitstrekt in de hele sfeer van de eeuwige Wil, brengt Die daar het zegel aan van de volmaaktheid. Mijn Wil ontledigt het binnenste van het schepsel van al het menselijke en brengt daar al het goddelijke aan. Om bovendien zekerder te zijn, bezegelt Die haar hele binnenste met net zo veel spijkers als er menselijke acten uit het schepsel kunnen voortkomen en vervangt die door met zo veel andere goddelijke acten en zo geschiedt de ware kruisiging en niet tijdelijk maar voor haar hele leven.”

deel 12 – 24 mei 1920

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, zei mijn altijd lieflijke Jezus: “Mijn dochter, de acten in mijn Wil verjagen de menselijke acten en zich vereenzelvigend met mijn goddelijke acten, stijgen zij zelfs ten Hemel. Zij circuleren in allen, zij omvatten alle eeuwen, alle punten en alle schepselen. Als zij bovendien vast blijven zitten in mijn Wil, in iedere belediging van de schepselen – niet alleen nu, maar ook tot aan het einde der tijden – dan zijn deze acten nu en in de toekomst de verdedigers van mijn troon. Bovendien voor mijn verdediging zullen zij eerherstel brengen voor de beledigingen die de schepselen Mij aan zullen doen. De acten in mijn Wil hebben het vermogen zich te vermenigvuldigen naar gelang de behoefte en omstandigheden die mijn glorie vraagt. Wat een geluk zal het zijn voor de ziel als zij in de Hemel haar acten in mijn Wil ziet als verdediging van mijn troon! Sterker nog, vanuit een voortdurende echo van eerherstel, zullen zij de echo van de beledigingen vanuit de aarde afstoten.

Daarom zal de glorie in de Hemel van de ziel die leeft in mijn Wil verschillen van

die van de andere heiligen. De andere heiligen krijgen van Mij alles tot volle tevredenheid. Deze zielen in de Goddelijke Wil krijgen daarentegen niet alleen van Mij, maar zij zullen hun eigen riviertjes hebben in mijn eigen zee. Tijdens hun leven op aarde in mijn Wil vormden zij hun eigen rivieren in mijn zee. Dus is het rechtvaardig dat zij ook in de Hemel deze rivieren van geluk en vreugde hebben dat zich zal verspreiden over alle heiligen. Hoe mooi zijn deze rivieren in de oneindige zee van mijn Goddelijke Wil. Zij stromen over in Mij en Ik in hen. Het zal een verrukkelijk zicht zijn waardoor alle heiligen verrast zullen blijven.

deel 12 – 28 mei 1920

Ik bood mezelf aan in het heilig offer van de Mis samen met Jezus zodat ook ik zijn eigen consecratie kon ondergaan. Toen zei Hij, bewegend in mijn binnenste: “Mijn dochter, ga binnen in mijn Wil zodat Ik je kan vinden in alle hosties, niet alleen in die van dit ogenblik, maar ook in de toekomstige. Dus samen met Mij zul jij net zo veel consecraties ondergaan als Ik. In iedere hostie schenk Ik een leven van Mij en in ruil daarvoor wil Ik ook een leven. Maar hoe velen geven Me dat niet. Anderen ontvangen Me, Ik geef Mezelf aan hen, maar zij geven zich niet aan Mij. En mijn liefde blijft in pijn achter, belemmerd en verstikt – zonder uitwisseling.

Kom daarom in mijn Wil om alle consecraties te ondergaan die Ik onderging. En Ik zal in iedere hostie de uitwisseling van jouw leven aantreffen – en niet alleen terwijl je op aarde bent, maar ook als je in de Hemel bent. Dat komt omdat jij jezelf bij voorbaat aan mijn Wil toegewijd hebt op aarde en jij, net zoals Ik, de consecraties zelfs tot het einde onderging, zo zul jij die ondergaan. Bovendien zal Ik de uitwisseling van jouw leven aantreffen, zelfs tot de laatste dag”.

Later vervolgde Hij: “De acten in mijn Wil overtreffen alle andere en verheffen zich boven alle andere, omdat die, gedaan in mijn Wil, binnengaan in de sfeer van de eeuwigheid. Bovendien omdat zij de eerste plaats innemen, laten ze alle menselijke acten achter zich. Het doet er niet toe of zij eerder of later worden gedaan, in het ene tijdperk of het andere, of ze groot zijn of klein. Het is voldoende dat zij in mijn Wil worden gedaan om altijd het eerste te zijn en vooruit te lopen op alle menselijke acten. Zij zijn als olie toegevoegd aan andere voedingsmiddelen: zelfs al zijn ze van grote waarde, van goud of zilver, voedsel met waardevolle bestanddelen, ze blijven onderin. En de olie blijft boven drijven en zal er zich nooit onder werken, zelfs niet een beetje. Met zijn spiegel van licht schijnt die te zeggen: ik ben hier om alles te boven te gaan. Ik ga niet samen met andere dingen en ik vermeng me niet met hen. Dus acten in mijn Wil veranderen in licht omdat zij in mijn Wil worden gedaan – maar licht dat vast zit en opgaat in het eeuwig Licht. Daarom vermengen ze zich niet met menselijke acten sterker nog, zij hebben het vermogen menselijke acten om te zetten in goddelijke. Dientengevolge laten zij alles achter zich en zijn de eerste van allen.

deel 12 – 2 juni 1920

In mijn gebruikelijke toestand en teruggetrokken in gebed, zag ik in mezelf een afgrond waarvan ik de diepte niet kon ontdekken. En midden in deze zo diepe en wijde afgrond zag ik Jezus, gekweld en zwijgend. Ik weet niet hoe ik begreep op welke wijze ik Hem in mij kon zien. Toch voelde ik me ver weg van Hem, alsof Hij er voor mij helemaal niet was. Mijn hart werd gekweld en voelde de pijn van een wrede dood. En dit niet één maal maar iedere keer dat ik mezelf aantrof in deze afgrond, als afgescheiden van mijn Alles, van mijn Leven. Welnu, terwijl mijn hart bloed verloor, kwam mijn altijd beminnelijke Jezus uit deze afgrond en sloeg zijn armen om mijn nek. Toen ging Hij achter me staan en zei: *“Mijn geliefde dochter, jij bent mijn evenbeeld. Oh, hoe dikwijls vond mijn treurende Mensheid zich in deze kwellingen Die ging op in de Godheid, sterker nog, zij waren één. Bovendien, terwijl zij één waren, voelde Ik de pijn van de scheiding en van de afgrond van de Godheid. Daarom terwijl het Mij innerlijk en uiterlijk omgaf en ik er in opging, voelde Ik me er ver vandaan. Maar mijn arme Mensheid moest de boete betalen voor de scheiding die de menselijke verloedering door de zonde had veroorzaakt om de mens weer te verenigen met de Godheid. Ik moest al de pijn van de scheiding dragen, maar ieder ogenblik van scheiding was een genadeloze dood voor Mij.*

Dit is de reden voor jouw pijnen en voor de afgrond die jij ziet. Je lijkt op Mij. In deze tijden van oproer immers rent de mensheid in steile vlucht van Mij weg. En jij moet de pijn van deze scheiding dragen om de Mensheid met Mij te kunnen verenigen. Het is waar dat jouw toestand zeer smartelijk is, maar het is altijd een smart van jouw Jezus. Om je kracht te geven zal Ik je bovendien, achter jou staand, stevig vasthouden zodat Ik je, terwijl Ik je beveilig, je pijnen intenser maak. Als Ik je van voren vast houdt, zouden de pijnen gehalveerd worden, alleen al doordat je Mijn armen dicht bij je ziet en je gelijkenis met Mij zou veel later plaats vinden”.

deel 12 – 10 juni 1920

Ik voelde me zeer gekweld en heel alleen, zonder steun van wie dan ook. Toen nam mijn lieve Jezus me in zijn handen, tilde me op en zei: *“Mijn dochter, mijn Mensheid leefde tussen Hemel en aarde, met de aarde onder Mij en de Hemel boven Mij. Door zo te leven verlangde Ik de hele aarde en de hele Hemel naar Mij toe te trekken en er één geheel van te maken. Als Ik had willen leven op het niveau van de aarde, zou Ik niet allen tot Mij hebben kunnen trekken, maar hoogstens tot een bepaald punt. Het is waar dat het Mij veel kostte om tussen Hemel en aarde te leven, omdat Ik niets had om Me te ruste te leggen of iemand die Me ondersteunde. En alleen de meest noodzakelijke dingen werden mijn Mensheid gegeven; voor het overige was Ik altijd alleen. Maar dit was nodig – ten eerste voor de adel van mijn*

Persoon voor wie het niet passend was te leven te midden van en met verdorven en wispelturige menselijke steun.

Ten tweede vanwege de grote taak van de Verlossing die boven alles verheven moet zijn. Daarom was het passend voor Mij in den hoge te leven, boven allen.

Welnu, wie Ik roep tot gelijkenis met Mij, breng Ik in dezelfde omstandigheden als mijn Mensheid. Derhalve ben Ik jouw rust, mijn armen zijn jouw steun en omdat je in mijn armen tussen Hemel en aarde leeft, kunnen alleen de noodzakelijke dingen je bereiken. Voor wie daarom in mijn Wil leeft, onthecht van iedereen – helemaal voor Mij – zijn dingen die niet strikt noodzakelijk zijn, verdorven dingen die haar naar beneden halen. Als menselijke steun wordt aangeboden, ruikt ze de stank van het menselijke en houdt zich daar ver van”.

Nadien vervolgde Hij: “Als de ziel binnentreedt in mijn Wil, blijft haar wil verbonden met mijn eeuwige Wil. En ofschoon ze het niet beseft, doet haar wil ook wat mijn Wil doet, omdat haar wil verbonden blijft met de mijne. En die stroomt samen met Mij voor het heil van allen”.

deel 12 – 22 juni 1920

Volgens mijn gewoonte bracht ik de hele mensenfamilie bij mijn lieve Jezus en bad, gaf eerherstel en zette mezelf in de plaats van allen om te doen wat ieders plicht was. Terwijl ik dit echter deed, kwam de gedachte bij me op: “Denk en bid voor jezelf! Zie je niet, in wat een droeve toestand je bent weggezakt?

Ik stond op het punt om dit te doen toen Jezus in beweging kwam in Mij en mij naar zich toe trekkend, zei Hij: “Mijn dochter, waarom wil je afdwalen van de gelijkenis met Mij? Ik dacht nooit aan Mezelf. De heiligheid van mijn Mensheid was vrij van eigenbelang. Ik deed niets voor Mijzelf maar Ik deed en leed alles voor het schepsel. Mijn liefde kan waarachtig genoemd worden omdat zij het zegel droeg van ‘vrij van eigen belang: Men kan niet zeggen dat er een spoor van waarheid aanwezig is in eigen belang. De ziel zonder interesse in haar eigen zelf gaat eerder meer vooruit. En omdat ze vooruitgaat, volgt de zee van genade haar op de voet en overspoelt haar zo dat zij er volledig in opgaat zonder aan zichzelf te denken.

Wie aan zichzelf denkt is integendeel de laatste. De zee van genade gaat voor haar uit en zij moet worstelen met de zee met de kracht van haar eigen armen – als ze daar al in slaagt. Dat komt omdat de gedachte over jezelf zo veel hindernissen opwekt dat er angst opkomt om zich in mijn zee te werpen en ze loopt het risico dat ze aan de kust blijft staan”.

deel 12 – 2 september 1920

Ik leef bijna altijd in ontbering. Mijn lieve Jezus laat zich hoogstens even zien en in een bliksemflits is Hij weer weg. Helaas, alleen Jezus kent het martelaarschap van mijn arme hart. Nu dacht ik over de liefde waarmee Hij zo veel voor ons heeft geleden en mijn altijd beminnelijke Jezus zei: *“Mijn dochter, mijn eerste martelaarschap was de liefde. En liefde bracht mijn tweede martelaarschap teweeg: pijn. Iedere pijn wordt voorafgegaan door onmetelijk zeeën van liefde. Maar als mijn liefde alleen bleef, in de steek gelaten door de meeste schepselen, was Ik uitzinnig en radeloos. Mijn liefde die niemand vond om zich te geven, concentreerde zich immers in Mij; Ik verdrong er in en dat gaf Me zulke pijnen dat alle andere pijnen, vergeleken hiermee, Me verlichting en troost leken te geven. Ach, als ik gezelschap had in mijn liefde, zou Ik me gelukkig voelen! In gezelschap brengen alle dingen immers geluk. Zij verspreiden en vermenigvuldigen zich. Liefde naast andere liefde is gelukkig, zelfs als het maar karige liefde is, omdat het iemand heeft om zich weg te geven, iemand die in hem gelooft, aan wie hij leven kan geven met zijn eigen liefde. Maar liefde naast degene die niet liefheeft, naast degene die het afwijst, die er niets om geeft is groot ongeluk. Die vindt immers geen weg om zich mee te delen en leven te geven. Schoonheid naast lelijkheid voelt zich onteerd, en het lijkt dat zij elkaar uit de weg gaan omdat schoonheid een hekel heeft aan lelijkheid. En lelijkheid voelt zich lelijker naast schoonheid. Schoonheid naast andere schoonheid is gelukkig en zij delen wederzijds hun schoonheid – en dit geldt voor alle andere dingen.*

Wat baat het de leraar dat hij opgeleid is, dat hij veel gestudeerd heeft, als hij geen student vindt om les te geven? Oh, wat is hij ongelukkig dat hij niemand vindt aan wie hij zoveel kennis door kan geven. Wat baat het een dokter de geneeskunst te beheersen als er geen zieke een beroep op hem doet om zijn vaardigheid te tonen. Wat baat het een rijke rijk te zijn als er niemand bij hem komt – alleen ondanks zijn rijkdom en er ook geen manier te vinden is om dat bekend te maken en het met iemand te delen – misschien sterft hij van honger? Alleen mijn gezelschap maakt iedereen gelukkig. Het goede manifesteert zich en doet het groeien. Isolement maakt alles ongelukkig en onvruchtbaar. Helaas mijn dochter! Oh, hoe lijdt mijn liefde onder dit isolement! Vandaar dat die enkelen die Mij gezelschap houden mijn troost en mijn geluk zijn.

deel 12 – 21 september 1920

Ik deed mijn acten in het allerheiligste Willen van mijn Jezus en in beweging gekomen in mijn binnenste zei Hij: *“Mijn dochter, als de ziel haar acten doet in mijn Wil, blijven haar acten bekrachtigd in mijn Wil. Dat wil zeggen, als ze bidt in mijn Wil en dat wordt bekrachtigd in mijn Wil, dan krijgt ze het gebedsleven op een*

wijze dat ze niet langer de behoefte heeft om zich in te spannen bij het gebed. Sterker nog, ze voelt in zichzelf de spontane neiging om te bidden. Dat komt omdat zij, als ze gevestigd blijft in mijn Wil, in haarzelf de bron van het gebed zal voelen – zoals een gezond oog zich niet inspant om te zien maar natuurlijkerwijs dingen ziet en er vreugde in schept en ervan geniet omdat het oog het levenslicht bevat. Maar een ziek oog – hoeveel inspanning moet het doen, hoeveel pijn doet het zien! Dientengevolge, als ze lijdt in mijn Wil of werkt in mijn Wil, zal ze in zichzelf het geduld voelen, het toegewijde werken. Dus als haar acten gevestigd blijven in mijn Wil, verliezen zij de zwakheid, de ellende, het menselijke. En zij worden vervangen door bronnen van goddelijk leven”.

deel 12 – 25 september 1920

In mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn altijd beminnelijke Jezus, terwijl Hij een lichtbol aanbracht in mijn binnenste en toen zei Hij: “Mijn dochter, mijn waarheid is licht. Als Ik die meedeel aan zielen, deel Ik mijn waarheid mee met begrepsd licht, zij zijn immers begrepsde wezens, omdat zij niet in staat zijn onmetelijk licht te ontvangen. Het geschiedt net zoals met de zon die, hoog aan de hemel wordt gezien als een begrepsde en omheinde lichtbol. Het licht dat die uitstraalt bekleedt de hele aarde, verwarmt en bevrucht die. Het is onmogelijk voor de mens de planten te tellen die bevrucht zijn, de landen die licht krijgen en verwarmd worden door de zon. Met één oogopslag ziet het oog haar hoog aan de hemel, maar zij kan niet zien waar het licht zal eindigen en het goede dat ze teweeg brengt.

Zo geschiedt het met de zonnen van mijn waarheden die ik meedeel aan zielen. Zij lijken binnenin begrepsd, maar wanneer deze waarheden naar buitenkomen – hoe veel zielen beroeren zij? Hoeveel breinen verlichten zij? Hoeveel goeds doen zij? Daarom, je hebt gezien dat Ik een lichtbol aanbracht in jou. Dat zijn mijn waarheden die Ik je overdraag. Ontvang ze met aandacht en verspreid ze met nog meer aandacht om zo een pad te effenen voor het licht van mijn waarheden”.

Toen ging ik weer bidden en ik bevond me in de armen van mijn hemelse Moeder, die me op haar schoot nam en me liefkoosde – maar ik weet niet hoe, ik ben het vergeten. En ik klaagde dat iedereen me had verlaten. Toen zei Jezus in het voorbijgaan: “Zo net kwam mijn Moeder die je met zoveel liefde in haar armen nam”. En terwijl Hij dit zei, herinnerde ik het me. “En zo gebeurde het met Mij!” Hoe dikwijls kom Ik en je vergeet het? Moet Ik misschien niet komen? Ik doe eigenlijk als een moeder wanneer haar baby slaapt. Zij kust het, zij liefkoost het en de baby weet van niets. En wanneer het wakker wordt, weent het omdat de moeder het niet kust terwijl ze het zo graag wil. En zo doe jij”. Lang leve Jezus, kunstenaar in liefdeslisten.

deel 12 – 12 oktober 1920

Ik voelde me erg bedrukt, helemaal alleen zonder enige hoop op zelfs een behulpzaam woord of een stukje veiligheid. Ofschoon zij heilige personen zijn, komt het mij voor dat – als ze naar me toe komen – zij hulp willen, troost, uitbannen van hun twijfels. Maar voor mij, niets. Terwijl ik me zo voelde, zei mijn altijd beminnelijke Jezus: *“Mijn dochter, wie in mijn willen leeft, wordt geplaatst in mijn eigen omstandigheden. Stel dat Ik schepselen nodig had, wat niet kan omdat schepselen niet in staat zijn om hun Schepper te helpen. Het zou net zo zijn alsof de zon licht en warmte zou willen vragen aan de andere geschapen dingen. Wat zouden die zeggen? Allen zouden terugwijken en verward zouden zij zeggen: ‘Wat, jij vraagt licht en warmte van ons? Jij die met je licht de wereld vult en met je warmte heel de aarde vruchtbaar maakt? Ons licht verdwijnt voor jou! Geef ons eerder jouw licht en warmte!’*

Aldus geschiedt met degene die in mijn Willen leeft. Zij bevindt zich in mijn omstandigheden en de zon van mijn Willen is in haar en het is zij die licht warmte, hulp, geruststelling en troost moet geven. Dus Ik alleen ben jouw hulp. En jij zult de anderen helpen vanuit mijn Willen”.

deel 12 – 15 november 1920

Mijn toestand is steeds verdrietiger. Het goddelijk Willen alleen is mijn enige hulp. Toen ik bij mijn lieve Jezus was, zei Hij: *“Mijn dochter, ieder werk voor Mij gedaan, iedere gedachte, woord, gebed en zelfs een eenvoudige gedachte aan Mij zijn even zo vele schakels die de ziel vormt om Mij aan haar en zichzelf aan Mij te binden. Bovendien hebben deze schakels de kracht dat zij, zonder de menselijke vrijheid geweld aan te doen, de schakel van de volharding zoetjesaan aanbrengen en zo de laatste verbinding en de laatste stap zetten om de onsterfelijke glorie in bezit te nemen. Dit komt omdat voortdurend goed doen zo’n kracht bezit, zo’n aantrekkingkracht op de ziel dat zij, zonder iemand te verlichten of te dwingen, zichzelf vrijwillig aangezet voelt tot goede werken”*

deel 12 – 28 november 1920

Ik overwoog hoe mijn lieve Jezus voordat Hij begon aan zijn smartelijke Passie, naar zijn Moeder wilde gaan om haar zegen te vragen. Waarop de gezegende Jezus zei: *“Mijn dochter, hoeveel zegt dit mysterie. Ik wilde naar mijn lieve Moeder gaan om haar zegen te vragen, om Haar zo de gelegenheid te geven ook van Mij voor Haar zelf de zegen te vragen. Er waren zoveel smarten die Zij moest dragen en het was juist dat mijn zegen haar kracht zou geven. Het is mijn gewoonte te vragen wanneer Ik wil geven en mijn Moeder verstond mij direct zo goed, dat is waar, dat*

Zij Mij niet gezegend had als Zij mijn zegen niet gevraagd had. Na door Mij gezegend te zijn, zegende Ze Mij. Maar dit is niet alles. Om het universum te scheppen zei Ik één enkel Fiat en met dat ene Fiat ordende en verfraaide Ik Hemel en aarde. Toen Ik de mens schiep, schonk mijn almachtige adem hem leven. Toen Ik mijn Passie begon, wilde Ik mijn Moeder zegenen met mijn almachtig en scheppend Woord. Maar het was niet Haar alleen die Ik zegende. In mijn Moeder zag ik alle schepselen. Zij was het die de voorrang had boven allen en in Haar zegende Ik alles en iedereen. Sterker nog, Ik zegende iedere gedachte, woord, act etc. Ik zegende alles wat de schepselen zou dienen, zoals toen mijn almachtige Fiat de zon schiep. En deze zon legt haar weg af voor iedere sterveling, zonder licht of warmte te verliezen. Dus mijn scheppend Woord bleef door te zegenen altijd in de act van zegening – zonder ooit op te houden met zegenen, zoals de zon nooit op zal houden met licht te schenken aan alle schepselen.

Maar dit is nog niet alles. Met mijn zegen wilde Ik de verdiensten van de schepping hernieuwen. Ik wilde mijn hemelse Vader aanroepen om te zegenen, om zijn kracht mee te delen aan het schepsel. Ik wilde haar zegenen in mijn naam en in die van de heilige Geest om haar wijsheid en liefde te schenken en zo ook het geheugen, intellect en wil van het schepsel te hernieuwen en haar te laten heersen over alles. Maar weet dat Ik door te geven iets verlang. En mijn lieve Moeder begreep het en zegende Mij direct – en niet alleen voor Haarzelf maar namens iedereen. Oh, als allen mijn zegening hadden gezien, dan zouden ze het ervaren hebben in 't water dat zij drinken, in het vuur dat hen verwarmt, in het voedsel dat zij tot zich nemen, in de pijnen die hen kwellen, in het jammeren van hun gebeden, in het berouw over hun zonden en in de verlatenheid door schepselen. In alles zouden zij mijn scheppend Woord horen dat tot hen spreekt, maar dat zij, ongelukkig genoeg niet horen. Ik zei tot hen: 'Ik zegen jullie in de naam van de Vader, van Mij, de Zoon en van de heilige Geest. Ik zegen jullie om jullie te helpen. Ik zegen jullie om je te verdedigen, Ik zegen jullie om je te vergeven. Ik zegen jullie om je te troosten en Ik zegen jullie om je te heiligen'. Dan zal het schepsel mijn zegen herhalen door ook Mij in alles te zegenen. Dit is de uitwerking van mijn zegen. Bovendien herhaalt mijn Kerk, door Mij onderricht, samen met Mij en in bijna alle omstandigheden – in de toediening van de sacramenten en anderszins – geeft zij haar zegen”.

deel 12 – 18 december 1920

Zonder mijn Jezus was Ik volkomen in de war. En terwijl ik bad voelde ik Hem dicht bij me en Hij zei: “Ach, mijn dochter, alles verslechtert. Als een wervelwind zal Ik beginnen met alles omver te werpen. Ik zal zegevieren als een krachtige cycloon en Ik zal ophouden zoals een cycloon eindigt. De Italiaanse regering zal de grond onder zich voelen wegzakken en zal niet weten waar ze het moet zoeken om zich te beschermen.

Rechtvaardigheid van God!"

Hierna voelde ik me buiten mezelf en ik bevond me samen met mijn lieve Jezus – maar zo dicht bij Hem en Hij zo dicht bij mij – dat ik zijn goddelijke Persoon bijna kon zien. Ofschoon ik niet weet hoe, zei ik: “Mijn lieve Jezus, terwijl ik zo dicht bij u ben, wil ik U plechtig mijn liefde verklaren, mijn dankbaarheid en al wat het schepsel voor U moet doen omdat U onze onbevleete Koningin Moeder zo mooi geschapen hebt, zo heilig, een wonder van genade – haar verrijkend met alle gaven en Haar makend tot onze Moeder. Ik doe dit namens alle schepselen van verleden, heden en toekomst. Ik wil iedere act van het schepsel nemen, ieder woord, gedachte, hartslag en stap en in alles zeg ik U dat ik U bemin, U dank en U zegen. En ik aanbid U voor alles wat U hebt gedaan voor mij en uw hemelse Moeder”.

Jezus was dankbaar voor mijn act, zo dankbaar dat Hij zei: *“Mijn dochter, Ik wachtte met groot verlangen op deze act van jou namens alle generaties. Mijn rechtvaardigheid en mijn liefde had behoefte aan deze uitwisseling omdat de genaden zo groot zijn die neerdalen over allen omdat Ik mijn Moeder zo rijk gemaakt hebt. Nochtans geven ze Me nooit een woord, een dank U”*. De volgende dag zei ik tot mijn beminnelijke Jezus: “Alles is afgelopen voor mij – lijden, bezoeken van Jezus, alles!”

En Hij, onmiddellijk: *“Ben je misschien opgehouden met Mij lief te hebben en in mijn Wil te leven?”* Waarop ik zei: “Nee, moge dat nooit gebeuren!” En toen Hij: *“Als dat niet het geval is dan is er niets afgelopen!”*

deel 12 – 22 december 1920

Ik overwoog de allerheiligste Wil van God en zei bij mezelf: “Wat een betoverende kracht heeft de Goddelijke Wil, wat een macht, wat een verrukking!” Terwijl ik dit dacht, zei mijn beminnelijke Jezus: *“Mijn dochter, alleen het woord ‘Wil van God’ bevat de scheppende kracht. Daarom heeft het de kracht om te scheppen, te transformeren en te verteren om zo nieuwe stromen van licht, liefde en heiligheid in de ziel te laten vloeien. De scheppende kracht wordt alleen aangetroffen in het Fiat. Als bovendien de priester de hostie consecreert is dat omdat mijn Wil de kracht gaf aan deze woorden die hij spreekt over de Heilige Hostie. Dus alles komt van het Fiat en vindt zichzelf in het Fiat. Als alleen al bij de gedachte om mijn Wil te doen, de ziel zich zachter voelt worden, sterk en veranderd – omdat door de gedachte om mijn Wil te doen, zij zich zelf plaatst op de weg waar alle heil te vinden is – wat zal het dan niet zijn om in de Goddelijke Wil te leven?”*

Hierna herinnerde ik me dat Jezus jaren geleden had gezegd: *“Wij stellen Ons tegenwoordig voor de verheven Majesteit met op ons voorhoofd in onuitwisbare letters: Wij willen sterven om leven te geven aan onze broeders. Wij willen pijnen om hen te bevrijden van eeuwige pijnen”*.

Toen zei ik bij mezelf: “Hoe kan ik dit doen als Hij niet komt? Ik zou het samen met Hem kunnen doen, maar alleen weet ik niet hoe ik het moet doen. En dan, hoe kunt ge zo dikwijls sterven?” Toen kwam de gezegende Jezus in beweging in mijn binnenste en zei: *“Mijn dochter, jij kunt het altijd en op ieder moment doen, omdat Ik altijd bij je ben en Ik laat je nooit alleen. Bovendien wil Ik je vertellen wat dit sterven is en hoe het tot stand komt. Ik sterf wanneer mijn Wil het heil in het schepsel bewerkt en als de Goddelijke Wil van Mij uitgaat, brengt Die met zich mee de genade en de hulp die nodig is om iets goeds te doen. Als het schepsel zichzelf geeft om dat goede te doen, is het alsof mijn Wil nog een leven vermenigvuldigt. Als het schepsel onwillig is, is het alsof mijn Wil de dood ondergaat. Oh, hoeveel keren ondergaat mijn Wil de dood! De dood in het schepsel treedt op wanneer Ik wil dat hij iets goeds doet en doet hij het niet, dan sterft de wil in dit goede. Dus als het schepsel niet voortdurend mijn Wil doet (en er in leeft) sterft hij net zo veel keren als hij het niet doet. Het licht dat ’t goede had moeten doen sterft in hem. Die genade, die charisma’s sterven in hem.*

Nu vertel Ik je wat dat sterven is waarmee jij in staat bent je broeders leven te geven. Als je jezelf beroofd voelt van Mij en je hart wordt gekwetst en je voelt een ijzeren hand die je in zijn greep heeft, ervaar je de dood maar meer dan de dood: voor jou is het leven.

Deze dood kan je broeders leven geven, omdat deze pijn en deze dood goddelijk leven bevat, een onmetelijke licht, een scheppende kracht. Die bevat alles. Het is een dood en een pijn die een oneindige en eeuwige waarde heeft. Hoe veel levens kun je daarom geven aan onze broeders? Ik zal dit sterven samen met jou doormaken. Ik zal het de waarde geven van mijn dood zodat leven voortkomt uit de dood. Kijk daarom eens hoe veel keren je kunt sterven: hoe dikwijls verlang je naar Mij en je vindt Me niet; dat is werkelijk sterven voor jou omdat je Me werkelijk niet ziet; je ervaart Me niet. Voor jou is dat sterven, het is een martelaarschap en wat voor jou sterven is, kan leven zijn voor de anderen”.

deel 12 – 25 december 1920

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf samen met Jezus. Ik liep een heel stuk en nu wandelde ik met Jezus en toen bevond ik me samen met mijn Koningin Moeder. Als Jezus verdween, was ik samen met mijn Moeder en als Zij verdween was ik samen met Jezus. Tijdens deze wandeling vertelden Zij me vele dingen. Jezus en mijn Moeder waren erg welwillend met een lieflijkheid die verrukte. Ik vergat alles – mijn bitterheid en zelfs dat ik Hem moest ontberen. Ik geloofde dat ik hen niet meer zou verliezen. Oh, hoe gemakkelijk vergeet ge het kwaad als het goede zich aandient.

Toen, aan het eind van de wandeling nam de hemelse Moeder mij in haar armen. Ik was erg klein en Zij zei: *“Mijn dochter, Ik wil je vormen in alles”.* En het kwam me